

Hồi 2

Nhện Độc và Hoa Hồng

Khói trầm tỏa lên nghi ngút từ bộ lư đồng, phả mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp gian thư sảnh. Không gian thật là huyền bí pha trộn vẻ thơ mộng lẫn chút nét âm u của chốn hư vô nơi cõi a tỳ. Bốn chiếc giá bạch lạp được gắn bốn góc tràng kỷ, hắt ánh sáng qua những tấm rèm lụa tạo ra khung cảnh mờ ảo phía sau rèm.

Băng Lệ đẩy cửa bước vào.

Nàng vội đóng cửa lại khi thấy bóng người ngồi trên tràng kỷ sau những tấm rèm. Đóng cửa thư sảnh, cài then cẩn thận, Băng Lệ bước đến trước tràng kỷ. Nàng ôm quyền từ tốn cất giọng nhu hòa:

- Băng Lệ tham kiến chủ nhân.

Giọng nài lạnh lùng pha âm hưởng trầm trầm cất lên sau tấm rèm:

- Gã đa tình lãng tử đó đã đến rồi phải không?

- Băng Lệ đã được gặp Tuấn Luận.

- Ta biết y sẽ đến sau khi khúc Đoạn Trường Ly Biệt đến tai gã.

Băng Lệ quỳ xuống với tất cả sự thành khẩn:

- Băng Lệ đã làm tất cả những gì chủ nhân căn dặn. Tuyệt nhiên không hề sai lời.

-Ta biết... Nàng không cần phải nói ra điều đó. Nếu như nàng làm trái ý ta thì tự khắc hậu quả sẽ đến ngay với nàng. Tất nhiên ta biết nàng không sợ chết nhưng nàng sợ một thứ khác.

Băng Lệ nghe người kia nói mà chỉ biết cúi đầu không dám ngẩng mặt lên.

Nàng lí nhí nói:

- Băng Lệ không bao giờ dám làm trái ý chủ nhân.

Người kia vén màn bước xuống. Y vận trường y màu xám tro, mặt đeo chiếc mặt nạ dát vàng chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời, toát uy quang rùng rục mà bất cứ ai chạm đến hai luồng nhãn quan thần uy của y hẳn phải e dè khiếp sợ.

Y chấp tay sau lưng nhìn làn khói trầm tỏa ra từ bộ lư đồng sáng ngời, ôn nhu nói:

- Nàng nhận định về Hạ Tuấn Luận như thế nào?

- Bằng Lệ chưa có ấn tượng gì về gã cả. Nhưng bản lĩnh võ công của y thì đúng là không tầm thường, đúng như chủ nhân đã nói.

- Nàng không nói ra điều đó, ta cũng biết. Trên võ lâm kẻ sánh ngang với Hạ Tuấn Luận chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu không muốn nói là không có ai sánh lại hẳn.

Y vươn tay như thể chộp lấy làn khói trầm lơ lửng bay qua mặt vừa cất tiếng nói:

- Bách Thủ Thư Sinh, con rồng nhỏ lúc ẩn, lúc hiện đã tái xuất giang hồ. Ta sẽ bóp nó trong tay mình.

Y quay lại nhìn Bằng Lệ:

- Hẳn y đã nhận lời với nàng?

Bằng Lệ gật đầu. Nàng thuật lại toàn bộ cuộc đối đáp giữa mình với Tuấn Luận cho Xám y nhân nghe. Nghe nàng thuật dứt câu chuyện, Xám y nhân ngửa mặt cười khanh thách. Tròng tiểu ngạo của y biểu lộ tất cả uy quyền của một người có, tất cả sức mạnh lẫn quyền lực làm chủ kẻ khác. Tiếng cười đắc ý của một vị chủ nhân, ông muốn tất cả những người khác phải tuân phục theo mệnh lệnh của mình.

Xám y nhân cất tràng tiểu ngạo đầy tính tự thị cao ngạo nhìn Bằng Lệ nói:

- Nàng giỏi lắm...

Y bước đến đỡ Bằng Lệ đứng lên. Nhìn thẳng vào mắt Bằng Lệ. Chạm vào ánh mắt đầy uy quan sát nhân của Xám y nhân. Bằng Lệ như thể muốn rút người lại.

Y nghiêm giọng nói:

- Trước nhan sắc siêu phàm bất tuyền của nàng. Hạ Tuấn Luận như thế nào?

Bằng Lệ miễn cưỡng đáp lời:

- Tuấn Luận rất thờ ơ. Hình như y không chú ý đến.

Ánh mắt của Xám y nhân bắt giác lộ những nét bất nhẫn. Y buông một tiếng thở dài:

- Trong tâm Hạ Tuấn Luận luôn tồn tại Cát Bội Hương.

Nghe Xám y nhân thốt ra câu đó, Băng Lệ buột miệng hỏi:

- Sao chủ nhân biết điều đó?

- Có gã nam nhân nào lại không muốn chinh phục nữ nhân, nhất là đối với những trang giai nhân tuyệt sắc như Tô Băng Lệ. Nhưng Hạ Tuấn Luận kia thờ ơ với sắc đẹp của Băng Lệ thì tất trong tâm tưởng gã luôn có hình bóng của người khác. Mà ta biết kẻ tồn tại trong tâm tưởng Tuấn Luận chỉ có Cát Bội Hương.

- Chủ nhân... Vậy sau này Băng Lệ phải làm gì?

Y nhìn thẳng vào mặt Băng Lệ:

- Phải làm gì ư?

Băng Lệ cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình. Xám y nhân từ tốn nói:

- Nàng hãy làm theo lời nói của ta.

- Băng Lệ tuyệt nhiên không dám trái lệnh chủ nhân... Chỉ mong chủ nhân đoái hoài đến Tuyết Nhi và Đình Khang.

Xám y nhân khẽ gật đầu:

- Tuyết Nhi và Đình Khang là báu vật đối với nàng. Ta sẽ trân trọng bảo bọc cho họ, chỉ cần nàng luôn trung thành với ta.

- Ngoài hai người đó ra, Băng Lệ xin chủ nhân gia ân cho một người nữa.

- Sử Thứ Dân?

Băng Lệ gật đầu rồi cúi mặt nhìn xuống.

Xám y nhân nghiêm giọng nói:

- Trong tim nàng vẫn còn có gả Sử thư sinh trói gà không chặt đó ư?

Băng Lệ im lặng.

Xám y nhân nói tiếp:

- Ta những tưởng giờ nàng đã là một trang giai nhân đệ nhất thành Dương Châu, có biết bao vị vương tôn công tử đoái hoài mơ tưởng. Thậm chí đến ngay lão Tuần phủ Mạc Dương Can cũng để mắt đến mà ao ước, trong khi quanh lão không biết bao nhiêu đoá hoa tuyệt sắc biết nói, biết cười. Thế mà nàng vẫn nghĩ đến họ Sử kia.

Băng Lệ lí nhí nói:

- Sử Thứ Dân và Tô Băng Lệ đã có chỉ ước giao hôn.

Xám y nhân nhoẻn miệng cười:

- Một tờ giấy vô giá trị đó thì có nghĩa gì chứ. Họ Sử kia chẳng thể nào sánh được với nàng đâu. Hãy quên hẳn đi. Ta muốn nàng quên họ Sử kia.

Băng Lệ im lặng.

Xám y nhân chợt đổi giọng khe khẽ:

- Băng Lệ... Hãy nghe ta nói đây.

- Băng Lệ luôn tuân theo lời chủ nhân.

Xám y nhân đanh giọng nói:

- Hãy lột bỏ xiêm y của nàng.

Mặt Băng Lệ biến sắc. Nàng ngập ngừng nói:

- Chủ nhân... Băng Lệ...

Xám y nhân nghiêm giọng nói:

- Đừng trái ý ta.

- Băng Lệ không dám làm trái ý chủ nhân.

Băng Lệ vừa nói vừa từ từ cởi bỏ ngoại y. Chiếc ngoại y trắng toát rời khỏi thể pháp nàng, để lộ chiếc yếm hồng phía trong. Chiếc yếm lụa kia như thể quá nhỏ để che đậy những đường cong tuyệt mỹ của đôi gò bồng đảo nên nó lại trở thành cái nền tôn tạo cho vẻ đẹp tuyệt mỹ kia càng đẹp hơn..

Nếu bất cứ gã nam nhân nào được chiêm ngưỡng sự quyến rũ diệu kỳ kia toát ra từ thể pháp của Tô Băng Lệ, hẳn sẽ phải ngộp thở, và chắc chắn càng ngọt ngào hơn khi sự quyến rũ đó chỉ được ngắm mà chẳng được chiếm hữu. Sự quyến rũ từ thể pháp của Băng Lệ tạo ra sức hút mãnh liệt, bắt kẻ khác giới phải ngất ngây say đắm. Sức hút đó có thể ví như đoá hoa động khoe hương, khoe sắc mà chẳng một ai dám làm nó hoen ố, hay khiến nó sớm héo tàn.

Xám y nhân định thần nhẵn sáng ngời định vào vùng nhũ hoa của Băng Lệ, mà giờ đây chỉ còn mỗi một chiếc yếm nhỏ che hờ. Y như thể đang muốn in tất cả vẻ đẹp kiều sa của tạo hóa vào đôi con ngươi sáng quắc.

Với ánh mắt hừng hực, những tưởng đâu Xám y nhân sẽ vươn tay đoạt lấy toà đài các nguy nga của tạo hoá, khi những âm thanh “cách cách” phát ra từ hai bàn tay của y.

Chợt Xám y nhân hơi nhích động đôi vai. Thân ảnh của y như ánh sao băng vụt thoát lên mái thư sảnh. Hữu thủ vươn ra với năm ngón chỉ tợ vuốt chim ưng, vồ thẳng lên mái ngói. Năm ngón tay của Xám y nhân xuyên qua mái ngói như thể xuyên qua một lớp bùn nhão.

Một tiếng thốt khẽ phát ra trên mái ngói:

- Ối...

Xám y nhân lôi tuột từ trên mái ngói xuống gian thư sảnh một gã đại hán vận đại hành bó chến, dáng người lực lưỡng, bên hông đeo cặp ma hoàn sáng ngời. Kéo theo những tấm ngói ào ào trút xuống. Nhưng sợ những tấm ngói kia sẽ tạo nên âm thanh vang kinh động đến bọn gia nhân trong Tụ Hiền trang, bằng một thủ pháp thần kỳ, Xám y nhân vừa khống chế gã đại hán vừa xoay tròn tả thủ tạo ra hấp lực thu tóm lấy tất cả những miếng ngói vào tay mình không để cho nó rơi xuống sàn gạch.

Y chỉ hất nhẹ hữu thủ, gã đại hán lực lưỡng đã ngã sóng soài dưới sàn gạch. Trên vết hầu gã còn in rõ năm ngón chỉ pháp của Xám y nhân.

Xám y nhân nhìn gã đại hán, trong khi Băng Lệ cống quít chỉ kịp thộp ngoại y che hồ phần loã lồ của chính mình.

Xám y nhân gằn giọng hỏi:

- Hóa ra là Chu Thành Văn công tử.

Gã công tử họ Chu chỗi tay đứng thẳng lên, sừng sộ nói:

- Người là ai, sao lại biết Chu công tử này chứ?

Xám y nhân ngửa mặt cười khảnh khách. Y cười dứt mới từ tốn nói:

- Chu Thành Văn công tử, làm sao ta không biết được. Trên giang hồ bất cứ người nào cũng biết Chu công tử là con trai quý của Nam Cung Linh bang chủ Kim Tiền Bang.

Chu Thành Văn cao giọng nói:

- Người đã biết ta là Thiếu bang chủ Kim Tiền Bang, sao còn chưa quỳ xuống bái tạ cáo lỗi, rồi cút ngay ra khỏi thư sảnh này, để bổn thiếu gia...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Xám y nhân nói:

- Thiếu bang chủ muốn gì ở đây?

- Muốn gì ư...?

Gã vừa nói vừa rút soạt đôi ma hoàn toan công kích Xám y nhân. Nhưng gã họ Chu chưa kịp xuất chiêu thì đôi ma hoàn đã tuột ra khỏi tay gã bởi hai đạo chỉ kình cách không của Xám y nhân. Hai chiếc ma hoàn chưa kịp rơi xuống đất thì trảo công thần kỳ của Xám y nhân đã vươn tới không chế yết hầu của Chu Thành Văn.

Thủ pháp của Xám y nhân quả là ngoài tưởng tượng của Chu Thành Văn. Có thể nói trảo công của gã chớp nhoáng nhanh ngoài tầm mắt của họ Chu, chỉ nhoáng cái đã bóp chặt lấy yết hầu. Chu Thành Văn há hốc miệng như thể cá bị mắc cạn cố đớp lấy chút không khí.

Gã cất tiếng khèn khẹt gượng nói:

- Người giết ta thì cha ta không để yên cho nơi đâu.

Xám y nhân gằn giọng nói.

- Chu công tử đem Kim Tiền Bang ra hù dọa ta đó à.

Xám y nhân vừa nói vừa vận công vào trảo thủ. Mắt Chu Thành Văn dựng ngược, mở to hết cỡ, tưởng chừng hai con ngươi sắp rớt ra ngoài. Miệng gã khò khè kho khét, thậm chí tiểu cả ra quần. Y cố lắm mới nói được:

- Tha... Tha mạng... Tha...

Trảo thủ của Xám y nhân rơi lỏng ra.

Đến lúc đó lời nói của họ Chu mới nghe được rõ hơn.

- Tôn giá tha mạng.

Xám y nhân nhìn thẳng vào mắt Chu Thành Văn:

- Giết công tử cũng chẳng lợi lộc gì cho ta, thậm chí bản tay ta mà thôi.

Như thể bắt được sinh lộ để giữ mạng thoát khỏi lưỡi hái thần chết, Thành Văn hối hả nói:

- Tôn giá nói đúng... Tôi giá nói đúng. Giết Thành Văn chỉ bản tay tôn giá mà thôi.

Xám y nhân hơi đẩy tay đến trước cứ như sợ cả hơi thở của Thành Văn có thể lây nhiễm khí độc qua y.

- Ta chẳng muốn giết người đâu, nhưng người muốn sống thì kể từ bây giờ phải tuân phục theo ý của ta.

- Dạ... Tiểu nhân sẽ nghe theo chỉ dụ của tôn giá.

Xám y nhân bóp chặt lấy yết hầu của Thành Văn. Miệng y há hốc như thể con chim con đói mỗi đòi ăn. Ngay lập tức, Xám y nhân bỏ vào miệng gã một hoàn dược thảo. Khi y rút tay lại thì hoàn dược đã lọt thỏm vào bụng họ Chu.

Sắc diện của gã Thiếu công tử Kim Tiền Bang xanh nhợt. Y lắp bắp hỏi:

- Tôn giá cho tiểu nhân uống thứ gì vậy?

- Một thứ độc dược có một không hai trên cõi đời này. Nếu như người sai lời thì ta sẽ không cho người giải dược. Đến lúc đó những con Kim Trùng sẽ sinh sôi nẩy nở, ăn sạch lục phủ ngũ tạng của người. Người sẽ chịu sự đau đớn, chết còn sướng hơn là sống, mà chết cũng không được.

Thành Văn nghe Xám y nhân nói câu liền quỳ mọp xuống:

- Tôn giá ơi... Xin Tôn giá tha cho tiểu nhân... Tiểu nhân đến đây tuyệt nhiên không có ý gì mà chỉ muốn chiêm ngưỡng Tô cô nương mà thôi.

Xám y nhân hừ nhạt rồi nói:

- Người không cần nói ra, ta cũng biết.

Y rút trong tay áo ra một chiếc lệnh bài màu vàng đưa đến trước mặt Chu Thành Văn:

- Khi thấy tấm lệnh bài này xem như người đã thấy ta. Người nhất nhất phải tuân theo lệnh của người giữ lệnh bài.

Thành Văn dập đầu xuống sàn gạch:

- Tiểu nhân sẽ nghe... Tiểu nhân sẽ nghe.

Xám y nhân chấp tay sau lưng nhìn Thành Văn nói:

- Nếu người ngoan ngoãn thì sau này sẽ được ta ban thưởng trọng hậu. Có thể thay thế cha người để đảm đương chức vị bang chủ Kim Tiền Bang.

- Tiểu nhân sẽ không bao giờ dám cãi ý tôn giá.

- Tốt lắm. Đi đi.

Thành Văn khúm núm nói:

- Tôn giá... Xin tôn giá cho Thành Văn thuốc giải độc.

Xám y nhân cười khẩy một tiếng rồi

- Cứ đến ngày rằm, ta sẽ xét công trạng mà quyết định cho người thuốc giải độc gì.

Y khoác tay:

- Đi đi.

Thành Văn miễn cưỡng khom người lê bước rời khỏi thư sảnh. Xám y nhân nhìn theo gá hừ nhạt một tiếng. Xám y nhân nhìn lại Tô Bằng Lệ. Y đặt tấm lệnh bài vào tay nàng, nghiêm giọng nói:

- Nàng hãy giữ tấm lệnh bài này. Gã Chu công tử đó hẳn sẽ giúp cho nàng ít nhiều.

Nhận lấy tấm lệnh bài, Bằng Lệ nói:

- Đa tạ chủ nhân.

- Không cần khách sáo.

Tô Bằng Lệ khoát lại ngoại y của mình.

Chờ cho nàng vận xong y phục, Xám y nhân mới nói tiếp:

- Ông trời đã ban cho nàng một vẻ đẹp bất phàm thoát tục, ta nghĩ nàng nên biết tận dụng nhan sắc đó.

- Đa tạ chủ nhân đã chỉ giáo. Xin hỏi tới đây Bằng Lệ sẽ làm gì?

Đôi thần nhãn đầy uy quang của Xám y nhân vụt sáng hẳn lên. Y gằn giọng nói:

- Điều ta muốn nàng làm trước tiên là hãy quên gã Sử Thứ Dân thư sinh bất tài vô dụng. Hãy dứt khoát với những gì có quan hệ với hắn.

- Chủ nhân..

Xám y nhân khoác tay không cho Bằng Lệ thốt hết câu:

- Nàng tuân lệnh ta hay muốn phản lại ý muốn của ta?

- Chủ nhân... nhưng...

Y lắc đầu:

- Chỉ ước giao hôn xem như không có. Nếu như nàng nghĩ đến tờ chỉ ước giao hôn thì ta sẽ giúp cho nàng.

Bằng Lệ như ngấm hiểu ẩn ý sau câu nói của Xám y nhân. Nàng vội dập đầu khẩn thiết nói:

- Xin chủ nhân cho Sử công tử một cái mạng.

- Mạng của hắn tồn tại hay không do quyết định của nàng. Nhớ lời ta căn dặn. Nàng và Hạ Tuấn Luận sẽ đi thẳng đến Thiên Ma Cổ Bảo để lấy bản danh sách thập nhị Thần Châu.

Y nhìn Băng Lệ một lần nữa bằng ánh mắt đầy quyền uy rồi mới quay bước bỏ đi về phía cửa.

Băng Lệ chồm tới nói với theo Xám y nhân:

- Chủ nhân. Băng Lệ xin người cho Băng Lệ gặp Sử Thứ Dân:

Xám y nhân dừng bước gần giọng nói:

- Chỉ một lần duy nhất thôi.

Băng Lệ cúi đầu quỳ mọp nói:

- Đa tạ chủ nhân.

Xám y nhân tiếp tục bước ra khỏi cửa thư sảnh không thèm ngoái đầu nhìn lại.

Xám y nhân đi rồi, Băng Lệ mới dám đứng lên. Nàng bước lại tấm gương đồng trang điểm lại dung diện, thay đổi bộ cánh trắng toát bằng chiếc áo thụng có mũ che kín đầu, rồi rời biệt sảnh dành riêng cho mình trong Tụ Hiền trang. Với chiếc áo thụng có mũ, nàng rời Tụ Hiền trang mà chẳng một ai phát hiện ra hành tung của nàng.

Rời Tụ Hiền trang, nàng đến một ngõ hẻm sâu hun hút. Đi vào con hẻm đó, Băng Lệ dừng bước trước một ngôi nhà xiêu vẹo.

Nàng vừa đẩy cửa bước vào thì có tiếng reo lên:

- Tỷ tỷ đã về. Tỷ đã về.

Từ phía gian chính sảnh hoen ố bởi những lớp rêu phong, một tiểu nữ và tiểu nam chạy vội ra đón nàng.

Băng Lệ nắm tay hai người đó:

- Tuyết Nhi... Đình Khang..

Tuyết Nhi lắc tay Băng Lệ:

- Tuyết Nhi nhớ tỷ tỷ quá à.

- Tỷ cũng nhớ Tuyết Nhi lắm.

Nàng quay sang nhìn Đình Khang. Cậu bé có khuôn mặt tròn trĩnh trông thật trong sáng và hồn nhiên:

- Đình Khang có ngoan không?
- Đình Khang ngoan lắm...

Tuyết Nhi lườm Đình Khang:

- Đình Khang nói bậy đó tử ơi... Huynh ấy hỏng có ngoan đâu. Hôm qua Đình Khang tập uống rượu nữa.

Băng Lệ cau mày, lộ vẻ mặt nghiêm khắc:

- Đình Khang sao vậy?... Đệ chỉ mới ngoài mười lăm, sao lại tập uống rượu chứ?... Không tốt đâu.

Đình Khang cúi mặt nhăn nhó nói:

- Đệ nghe các huynh đệ ở Cái Bang nói không uống rượu thì không phải nam nhi.

Băng Lệ gay gắt nạt Đình Khang:

- Chỉ có lời nói như thế thôi mà đệ uống rượu?
- Đệ muốn trở thành nam nhi đại trượng phu.
- Uống rượu chưa hẳn là nam nhi đâu.
- Lúc này đệ phải chăm học mới được.

Đình Khang bẽn lẽn cúi mặt nhưng không quên lườm Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi nhỏ giọng nói:

- Tử tử, Sử huynh đang đợi tử trong nhà đó.

Nàng mỉm cười:

- Hai em đi đi... Tử sẽ vào gặp huynh ấy.

Băng Lệ lấy ra một nén bạc vụn đặt vào tay Tuyết Nhi:

- Hai em cầm nén bạc này ra chợ mua thức ăn về nhé.

Tuyết Nhi gật đầu:

- Dạ.

Tuyết Nhi và Đình Khang cầm nén bạc chạy nhanh ra ngoài. Băng Lệ chờ cho hai đứa trẻ đi khỏi mới rảo bước tiến vào đại sảnh. Sử Thứ Dân đón nàng

ngay ngưỡng cửa. Dáng người dong dỏng cao, nước da trắng nhợt, khuôn mặt thanh tú. Sử Thứ Dân có tất cả những nét của một thư sinh trói gà không chặt.

Y nhìn Bằng Lệ:

- Bằng Lệ...

Nàng bồi hồi nhìn gã:

- Sử huynh. Bằng Lệ đến đây gặp huynh có chuyện quan trọng muốn nói.

Nàng nói xong đi thẳng vào trong đại sảnh. Thứ Dân theo nàng. Bằng Lệ cởi bỏ bộ thụng y. Nàng ngồi xuống chiếc đôn xộc xệch nhìn Thứ Dân nói:

- Huynh hãy ngồi xuống đây.

Thứ Dân ngồi xuống ghế đối mặt với nàng. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Bằng Lệ, Thứ Dân không khỏi lo lắng, bồi hồi.

Y nhỏ giọng nói:

- Mọii mọii muốn nói với huynh chuyện gì?

Bằng Lệ nhìn thẳng vào mắt Sử Thứ Dân:

- Bằng Lệ sợ nói ra điều này Sử huynh sẽ không được vui. Nhưng Bằng Lệ phải nói. Bằng Lệ chỉ mong Sử huynh hiểu cho Bằng Lệ.

- Nàng nói đi. Thứ Dân luôn hiểu nàng.

Buông một tiếng thở dài, Bằng Lệ nhìn Thứ Dân nghiêm giọng nói:

- Bằng Lệ muốn xé tờ chỉ ước giao hôn với huynh.

Nàng vừa dứt lời thì Sử Thứ Dân chống tay lên bàn đứng bật lên:

- Tại sao...?

Bằng Lệ cúi đầu:

- Huynh hiểu cho mọii.

Thứ Dân lắc đầu như thể muốn xua đuổi câu nói của nàng vừa rồi ra khỏi tâm trí mình. Y gằn giọng nói:

- Bằng Lệ... Tại sao nàng lại muốn xé tờ chỉ ước giao hôn? Nàng đã quên tất cả những lời hẹn ước giữa ta và nàng rồi ư?

Thứ Dân chồm tới:

- Hãy nói cho huynh biết. Tại sao muội lại muốn chia tay với Thứ Dân chứ? Đừng dẫu ta.

Băng Lệ lắc đầu:

- Muội không thể nói được... Nhưng muội phải chia tay với huynh. Và đây là lần gặp mặt sau cùng. Sau này muội sẽ không bao giờ gặp lại huynh nữa.

Sắc mặt Thứ Dân xanh tái, mồ hôi xuất hạn ra trán. Y ngập ngừng nói:

- Băng Lệ... Nàng có biết ta đau khổ lắm không?

- Muội cũng đau khổ như huynh thôi. Nhưng không còn cách nào khác.

- Ta hiểu rồi.. Phải chăng ta chỉ là một gã thư sinh quê mùa, trói gà không chặt, hầu bao lại trống rỗng nên chẳng xứng với một trang giai nhân nổi tiếng nhất Dương Châu thành.

Băng Lệ ngẩng lên nhìn Thứ Dân:

- Huynh đừng nói vậy.

Thứ Dân lắc đầu:

- Nếu không vì nguyên cớ đó thì sao nàng lại muốn từ bỏ tình yêu của ta?

Y ngửa mặt cười khẩy một tiếng:

- Băng Lệ... Phải như vậy không? Nàng hãy nói cho ta biết được chứ. Phải chăng nàng đã quên lời hẹn ước hôm nào giữa ta và nàng. Tay liền tay, như đôi chim không bao giờ rời xa nhau.

Lệ trào ra khoé mắt Băng Lệ. Nàng khẽ lắc đầu:

- Muội có những điều không thể nói ra được. Nhưng mãi mãi trong tim muội vẫn giữ mãi hình bóng huynh. Không bao giờ muội quên huynh, nhưng...

Nàng thấm nước mắt.

Thứ Dân thở dài, lắc đầu:

- Băng Lệ... Thứ Dân có chết cũng không bao giờ muốn xa muội, mất muội.

- Nhưng...

Thứ Dân lắc đầu, nghiêm giọng nói:

- Đừng nói với huynh gì cả... Không bao giờ huynh để mất Băng Lệ đâu... Huynh phong bao giờ muốn xa muội...

Thứ Dân bóp tay vào cạnh bàn:

- Không bao giờ Thứ Dân xé tờ chỉ ước giao hôn với Băng Lệ. Dù sông cạn đá mòn thì mãi ta vẫn giữ lời giao ước đó. Băng Lệ... Chúng ta sẽ ra đi đến một phương trời vô định nào đó để mãi mãi sống bên nhau.

Nhìn Thứ Dân, Băng Lệ buông một tiếng thở dài. Nàng từ từ đứng lên.

- Huynh hãy theo muội...

Nàng rời gian chính sảnh theo hành lang để vào căn phòng phía sau hậu liêu.

Chờ cho Thứ Dân vào phòng rồi. Băng Lệ mới khép cửa cài then cẩn thận.

Thứ Dân hỏi:

- Băng Lệ... Muội muốn nói với huynh bí mật gì?

Nhìn Thứ Dân, Băng Lệ từ tốn nói:

- Chẳng có bí mật gì cả đâu.

Hai cánh môi của nàng mím lại như thể quyết định một việc làm gì đó rất quan trọng. Suy nghĩ một lúc, nàng mới trang trọng nói:

- Băng Lệ muốn chứng tỏ tình yêu của muội đối với huynh trước khi chia tay, và không bao giờ gặp lại huynh nữa.

Băng Lệ nói xong, quay lưng về phía Thứ Dân. Nàng cởi bỏ y trang. Đôi vai với làn da trắng như bông tuyết. Khi chiếc lưng thon thả lộ rõ ra dưới cặp mắt của Sủ Thứ Dân, với tất cả sự linh động, đầy sức quyến rũ khiến Thứ Dân muốn chết lặng, hoặc hóa thành pho tượng vô tri vô giác, chỉ còn ánh mắt muốn thu tóm lấy bờ lưng của nàng.

Băng Lệ từ tốn nói.

- Dù có ra đi, thì thể xác và tâm hồn của Băng Lệ cũng thuộc về Sủ huynh.

Cùng với lời nói đó, nàng buông thõng đôi tay dọc theo thân mình. Xiêm y của Băng Lệ trôi tuột xuống dưới gót chân. Tất cả những đường nét cân đối, tuyệt mỹ, tuyệt hóa phơi ra từ cơ thể nàng đập vào mắt họ Sủ.

Y đứng ngậy ra như một pho tượng chỉ biết nhìn nàng.

Thứ Dân lắc đầu nhỏ giọng nói:

- Băng Lệ.

Nàng từ từ quay lại.

Hai người đối mặt nhìn nhau mà thể pháp Băng Lệ chẳng có mảnh lụa nào che đậy. Đôi gò bông đảo trinh nữ của nàng trông như hai quả tuyết lê mọng chín mà tất cả những gã nam nhân nào bắt gặp cũng sẽ tự thân biến mình thành người lữ hành trên sa mạc đang trong cơn khát cháy, để mơ tưởng đến đôi tuyết lê ấy.

Băng Lệ nói:

- Mọii sẽ trao cho Sử huynh những gì quý giá nhất thuộc về mọii. Huynh...

Thứ Dân nhìn sững nàng. Y bất giác lùi về sau một bộ, lắc đầu nói:

- Không... Không...

Những gì nàng muốn trao cho Sử Thứ Dân đã được phơi bày ra trước gã, nhưng rồi y lại thấy hãi hùng, hốt hoảng. Trong đầu Sử Thứ Dân chỉ độc một suy nghĩ:

“Tại sao nàng lại làm vậy?”.

Thứ Dân lắc đầu nguầy nguậy. Y rống lên:

- Không...

Liên theo tiếng rống đó, nước mắt trào ra. Y thốn thức nói:

- Ta không cần... Ta cần tình yêu của nàng. Ta cần nàng mãi mãi ở bên ta.

Y nói dứt câu vụt bỏ chạy ra cửa. Thứ Dân đâm đầu vào cánh cửa đã được Băng Lệ cài then.

Bộp...

Y bật ngửa ra sau, nện đầu xuống sàn gạch bất tỉnh. Trước khi y mất dần nhận thức thì cũng kịp ngửa được mùi da thịt băng trinh của Băng Lệ. Y có cảm giác mơ hồ tình yêu mà bấy lâu này y gìn giữ tôn thờ đang vội vã chạy đi bỏ rơi y lại với nỗi niềm thống khổ của một gã si tình ...

- o O o -